

noget nyt, han paastaar at have Ret til. Det gaar ikke an, at Forstrandsejeren har denne Ret, for Staten maa have Tilsyn med det hele Strandingsvæsen. Dertil vil jeg sige, at jeg tror, at Udvalgets Flertal med den ærede Ordfører i Spidsen der fejler. Jeg tror, at Forstrandsejeren har denne Ret til at udnævne Strandfogeder uden at spørge Amtmanden derom. Men selvfølgelig har Staten det almindelige Tilsyn med hele Strandingsvæsenet. Der er ingen der ude paa Kysten, som paastaar, at Staten ikke har en saadan Ret, tværtimod. Jeg tror, at jeg ogsaa paa dette Punkt har gode Vidnebyrder for min Betragtning. I 1818 var Kommercekollegiet og Generaltoldkammeret kommet ind paa den samme Betragtning, som den ærede Ordfører nu har, idet de paastod, at den private Forstrandsejer ikke havde Ret til at udnævne Strandfogeder, og mente, at det ikke gik an, at private Forstrandsejere havde en saadan Ret. Men i den Anledning faldt der en Resolution fra det kongelige danske Kancelli. Der kom en Skrivelse — af 23de Maj 1818 — fra det kongelige danske Kancelli til Generaltoldkammeret og Kommercekollegiet, hvor det udtrykkelig fastholdtes, at de private Forstrandsejere havde denne Ret; for, siger Kancelliet, „da Strandfogeden maa betragtes som Strandsejers Guldmægtig, kan det ikke nægtes Forstrandsejeren selv at antage disse“. Saaledes udtaler Kancelliet sig, og saaledes er det ogsaa gaaet i Aarenes Lov. Amtmændene, Administrationen, have jo aldrig tidligere forlangt, at de skulle have Ret til at godkende Valget af disse Strandfogeder. Og hvorfor have de ikke forlangt det? Selvfølgelig fordi de vidste, at de ikke havde Ret til at forlange det. Men det, der her foreslaas i Strandingsloven, er, at nu for Fremtiden skal Politiet ikke alene have den Tilsynsret, som det ifølge den almindelige Lovgivning har med det hele Strandingsanliggende, men for Fremtiden skal Administrationen, Amtmændene, ogsaa have Ret til at godkende Valget af Strandfogederne, altsaa ogsaa have Ret til at modsette sig den private Forstrandsejers Valg af Strandfoged. Og derved sker der i Virkeligheden et Indgreb i disse Menneskers Rettigheder, et Indgreb, som Lovgivningsmagten vel har Lov til at gøre, vel at mærke mod Erstatning. Lovgivningsmagten har jo Lov til at gøre Indgreb i Ejendomsrettighederne imod Erstatning. Erstatning skal gives ifølge Grundlovens § 82. Derfor siger jeg, at jeg tror, at jeg har god Grund til at stille det Vædringsforslag, som er stillet her i Betænkningen under Nr. 2. Jeg tror, at her staar

jeg ikke som den, der vil have noget nyt indført, tværtimod jeg staar her som den, der holder paa det bestaaende. Mindretallet staar her som Medlemmer, der holde paa en bestaaende Ret. Vi ville ikke opgive denne Ret, uden at i alt Fald de vedkommende faa Erstatning derfor, og jeg søger mig ogsaa overbevist om, at ærede Medlemmer, som have læst Betænkningen og ville undersøge Forholdet, i Virkeligheden ville give mig Ret i, at det ikke gaar an, at man her uden videre giver Amtmændene en saadan Rettighed. Det samme er jo egentlig Tilfældet med Vædringsforslaget under Nr. 9. I Lovforslagets § 4 foreslaas det, at herefter skal der kunne oprettes Bjærgningslav trindt omkring i Landet. Reglen er nærmere beskrevet i Lovforslagets § 4, og jeg skal ikke komme ind paa det her. Hvis man nu paa denne Strand vilde indføre den Bestemmelse, at der her kunde oprettes særegne Bjærgningslav, som skulde foretage Bjærgning af dødt Gods — ærede Medlemmer forstaa nu vel, hvad „dødt Gods“ betyder, det vil sige Gods, som strander uden levende Folks Medfølgelse — vilde man gribe ind i Forstrandsejernes, Arvesæfternes Rettighed, som bestaar deri, at de ubelukkende have Ret til at bjærge alt dødt Gods, som driver ind — naturligvis under Politiets Tilsyn. Deres Rettighed staar udtrykkelig nævnt i Forordningen af 1836 og med ordret de samme Udtryk, som indeholdes her i dette Vædringsforslag: „Det skal som hidtil ikke være de private Forstrandsejere forment med egne Folk at bjærge og opbevare de Løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medfølgelse opdrevne Stykgods eller Drag.“ Nu siger den ærede Ordfører, at han har i og for sig ikke synderlig meget imod, at det kommer ind i Lovforslaget, det er blot Bladsen, hvorpaa det her opføres, som han er imod, thi — siger han — det maa dog være saaledes i Fremtiden, at Staten maa føre Kontrol med det hele Strandingsvæsen og have Ret til at oprette Bjærgningslav der ude. Dertil vil jeg sige: Meget vel, det kunde være godt, om Staten kunde have en saadan Ret til at oprette Bjærgningslav der ude, og den Ret kan Staten faa, naar den køber Forstranden, saa at den selv ejer den. I saa Tilfælde kan den lade oprette saadanne Bjærgningslav der ude, men uden videre at gøre det her ved denne Lov, gaar ikke an, medmindre man vil give Erstatning derfor. Saa snart der nemlig bliver oprettet saadanne Bjærgningslav der ude, ville de jo selvfølgelig bjærge, altsaa gaa ind i Arvesæfternes Ret og berøve disse en Del af deres Ejendom. Naar Vædringsforslaget er